

[Kjærulff-Schmidt.]

at gøre rede for vores principielle stilling til lovforslagene og meddele vor stilling til de vigtigere af de enkelte ændringsforslag.

Når det drejer sig om forslaget til lov om boligbyggeri, er det fremskridtspartiets holdning, at det er ganske overordentlig forkert at fastlægge et bestemt mål for boligbyggeriets omfang. Der foreligger ikke nogen behovsanalyser. Vi sætter et mål, et tal, som er hentet ud af den blå luft, 40.000 boliger, og det er så det, der skal bygges, uanset om behovet måtte være 20.000 eller 30.000 eller 50.000 eller noget andet. Der skal bygges det, der er behov for, og hvis vi gennemfører disse regler og statssubsidier i det omfang, der er tale om, er der al mulig grund til at tro, at folketinget om ikke så forfærdelig lang tid skal til at yde yderligere ambulancetjeneste til de sociale boligselskaber i form af driftslån til anvendelse til byggeri af lejligheder, som derefter ikke kan lejes ud. Der er al mulig grund til at advare imod, at man så kraftigt fortsætter den skæve kurs, man alt for længe har været inde på.

Der skal ikke herske tvivl om, og det tror jeg heller ikke der gør, at fremskridtspartiet mener, der skal ydes støtte til de familier, som ikke selv har råd til at anskaffe sig en egnet og en god bolig, men tilskuddene skal ydes som tilskud til familierne, ikke som tilskud til disse sociale gigantboligselskaber, som tiltager sig alt for mange beføjelser, og som igennem deres måde at administrere tingene på har vist, at de ikke magter opgaverne.

Jeg skal specielt om ændringsforslag nr. 17 om støtte til tilvejebringelse af kollegier og om ændringsforslag nr. 18 om støtte til byggeri for sociale og kulturelle institutioner sige, at fremskridtspartiet stemmer imod disse ændringsforslag, for det må være målet at stræbe mod ensartede regler for alle grupper af byggeri; det kan ikke være hensigtsmæssigt at arbejde med 3 forskellige sæt regler, når man i virkeligheden kunne nøjes med ét sæt regler.

Om lejelovsforslaget skal jeg sige, at det er tydeligt, at partier, som kalder sig liberale, og som anfører, at de stræber imod en frigivelse af boligmarkedet, nok i deres ordvalg stræber mod det rigtige, men i gerning går den stik modsatte vej. Det forslag, der fore-

ligger, er på væsentlige punkter antiliberalt og fjerner boligmarkedet fra den udvikling, som er ønskelig.

Med reglerne om tilbudspligt er det tanken, at lejere skal have adgang til at erhverve den ejendom, de bor i. Det er en smuk og rigtig tanke, og det er rimeligt, at lejere kan slutte sig sammen og forhandle med udlejerens om overtagelse af den faste ejendom, de bor i. Men den mulighed eksisterer i dag, og den mulighed er udnyttet i vidt omfang og kan udnyttes i vidt omfang; men den er måske ikke blevet udnyttet i så stort omfang, at man virkelig kan tale om, at der er et behov for at begynde at gennemføre restriktive regler på dette område.

Vi må gå imod dette forslag, og vi har vanskeligt ved at forstå, at partier, som kalder sig liberale, virkelig kan føle, at dette er en lovgivning i liberal retning.

Til forslag nr. 14 er at bemærke, at alle-rede titlen på loven nærmest skrider til himlen. Man taler om en midlertidig lovgivning, og det bliver vi ved med at kalde den, men sandheden er jo, at disse regler har deres udspring helt tilbage i lovgivningen fra omkring 1939. Efterhånden som man fik krigsårene på længere og længere afstand, og efterhånden som man i højere og højere grad sagde, at nu stræbte man imod et frit boligmarked og en virkelig liberalisering, har man i takt hermed yderligere udbygget og gjort reglerne restriktive og har i dag opbygget nogle regler, som vel er væsentlig mere restriktive end de regler, der findes i noget andet vesteuropæisk land. Det turde vise, at vi ikke kan lovgive os ud af restriktionerne blot ved at fortsætte på samme måde som hidtil. På visse områder er der jo tale om regler, som slet ikke er til for boligreguleringens skyld, men nærmest for reglerens egen skyld; jeg tænker på boliganvisningsreglerne, som der vitterlig efterhånden ikke er noget som helst behov for. De kunne afskaffes uden større ulempe, og vi har da også set her i Københavns kommune, som er det største område, hvor disse regler har været gældende, at de nu administreres så liberalt og mildt af Københavns kommune, at man i virkeligheden ganske glimrende kunne undvære disse regler. Hvorfor så opretholde dem, hvis sigtet er en liberalisering og et frit boligmarked?

Når arbejdet skal gå hurtigt i udvalget,